

γλινιάρης ἐπίθ. Θήρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. *γλίνα* καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. - *ἀρῆς*.

Ὁ ρυπαρός, ὁ λιγδωμένος. Συνών. ἀκάθαρος **ΑΙ**, ἀσουμπαλιάρης **1**, ἀσουμπαλος **1**, ἀτσαλιάρικος **1**, ἄτσαλος **4**, ἀτσιγγάνικος **2**, Ἀτσίγγανος **3**, βρωμέας, βρωμιάρης **1**, βρωμιάρικος, βρώμικος **1**, βρώμιος **1**, βρωμούσης, βρωμύλος, γλίτσης, λιγδιάρης, λιγδωμένος.

γλινιάς ὁ, Στερελλ. (Αἰτωλ.) γλινέας Κύθηρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. *γλίνα*.

Ἐδαφος ἀργιλλώδες ἐνθ' ἄν.

Ἡ λ. ὑπὸ τύπ. Γλινιάς καὶ ὡς ἐπών. Ἀθῆν. Θράκ. (Ἀλεξανδρούπ.) Σαμοθρ., ὡς παρωνύμ. ὑπὸ τὸν αὐτὸν τύπ. Μῆλ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τὸν τύπ. Σ' τοῦ Γλινιά τις Πλατάνες Χίος (Ποταμ.).

γλινιασμα τό, ἐνιχ. γλινιασμαν Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ρ. *γλινιάζω*.

Ἡ σῆψις τῶν ξυλοκεράτων, λόγῳ τῆς γλοιώδους ὕφης τῆς παρουσιαζομένης κατ' αὐτήν. Συνών. μύξιασμα, σάχλιασμα.

γλινιαστός ἐπίθ. ἐνιχ. γλινιαστός Εὐβ. (Λιχάς).

Ἐκ τοῦ ρ. *γλινιάζω*.

Ὁ πλήρης ἰλύος, λασπώδης: Κεῖ τοῦ χῶμα εἶναι ἄδπρον καὶ γλινιαστό. Συνών. βουρκοτός **1**, γλινερός **2**, γλιστρωτός, γλιτσερός, γλιτσίάρικος, λασπερός, λασπιάρης, λασπιάρικος, λασπουριάρικος, λασπουριασμένος.

γλινίκι τό, Πελοπν. (Καρδάμ. Μάν.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. *γλίνα* καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. - *ίκι*.

Πάχος, λίπος ἐνθ' ἄν. **β**) Μεταφ., παχύς, λιπαρός, ἐπὶ ζώων Καρδάμ.: Τούτη ἡ σκύλλα ἔγινε γλινίκι (ἦτοι ἐπάχυνε ὑπερβολικά). Συνών. *γλίνα*, *γλινί*, *λαρδί*, *ξύγρι*, *πάχος*.

γλινικῶνω Πελοπν. (Μάν.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. *γλινίκι*.

Καθίσταμαι παχύς, παχύνομαι.

γλινίτης, ὁ Κρήτ. γλιν-νίτης Κῶς (Καρδάμ. Πυλ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. *γλίνα* καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. - *ίτης*.

Ὁ ἐδώδιμος μύκης *γλιστρίτης* **1α**, τὸ ὅπ. βλ., ἐνθ' ἄν.: Νόστιμοι ποὺ 'ναι-ν-οῖ γλιν-νίτες τηγανισμένοι! Πυλ. Πᾶμε νὰ μαέφουμε γλιν-νίτες αὐτόθι. *Ηῆρα* ἔνα γαλάθι-μανίτες, οὐλ-λο γλιν-νίτες Καρδάμ. Συνών. ἀχερίτης, *γλιστρίδι* **(II) 2** *γλιστρίτης*, *γλιστρίτσα* **1**, *γλιστρομανίτα*, *γλιστρομανίτης*, *γλιτσίτας*, *δροσίτης*, *κουκούμι*, *πλατοκέφαλος*.

γλινὸ τό, Νάξ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. *γλίνα*. Ἡ λ. καὶ εἰς Σομ. ὑπὸ τὸν τύπ. *γλινόν*.

Τὸ λίπος τοῦ χοίρου. Ἡ σημ. καὶ εἰς Σομ. Συνών. *γλίνα*.

Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τοὺς τύπ. *Γλινὸ* Σῦρ. καὶ ὡς ἐπών. ὑπὸ τὸν τύπ. *Γλινὸς* ὁ, Ἀθῆν. Κάρπ.

γλिनογῆ ἡ, ἐνιχ. σγλινόη Θεσσ. (Μεγαλόβρ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. *γλίνα* καὶ *γῆ*.

Ἐδαφος ἀργιλλώδες: *Εἶναι* ἡ τόπους σγλινόη.

γλिनοκέρι τό, Ἀμοργ.

Ἐκ τῶν οὐσ. *γλίνα* καὶ *κερί*.

Τὸ ἐκ γλίνης, ἦτοι λίπους, κατασκευαζόμενον *κερί*, τὸ κακῆς, ἐπομένως, ποιότητος: Παροιμ.

Ἐδιάλεγα, ἐδιάλεγα, πῆρα τὸ γλινοκέρι (ἐπὶ ἀποτυχίας εἰς τὴν ἐκλογήν, παρὰ τὰς καταβληθείσας προσπάθειας). Συνών. *ξυγγοκέρι*.

γλινόπλιθα ἡ, Πελοπν. (Λεχαίν.)

Ἐκ τῶν οὐσ. *γλίνα* καὶ *πλίθα*.

Πλίνθος ἐξ ἀργίλλου: Ἡ γλινόπλιθα εἶναι πολὺ σκληρή. Τὰ σπίτια εἶναι χτισμένα μὲ γλινόπλιθες.

γλίνος ὁ, Θράκ. (Σηλυβρ.)—Α. Μαρμέλ., Θαλασσιν., 115 Κορ., Ἀτ., 5, 42 καὶ Γαλην., 192 Κ. Foy, Lauts. griech. Vulgär., 14—Λεξ. Περίδ. Αἰν. Βυζ. Βλαστ. 431 γλινός Π. Οἰκονομίδ., Κατάλογ. ἰχθ. Ἑλλάδ., Ἰνστιτ. Ὠκεαν. Ἀλιευτ. Ἑρευν. 11 (1972), 532 γλίνους Ἡπ. (Ἰωάνν.) Θεσσ. (Καρδίτσα.) Θράκ. (Ἀδριανούπ.) Σαμοθρ. βλίνος Πόντ. (Ἰνέπ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. *γλίνα*

1) Ὁ ἰχθύς Γλίνος ὁ ποτάμιος (*Blennius fluviatilis*) τῆς οἰκογ. τῶν Βλεννιδῶν (*Blenniidae*) Ἡπ. (Ἰωάνν.) Θεσσ. (Καρδίτσα.) **2)** Ὁ θαλάσσιος ἰχθύς Γλίνος ἡ φολίς (*Blennius pholis*) τῆς οἰκογ. τῶν Βλεννιδῶν (*Blenniidae*) Θράκ. (Σηλυβρ.) Πόντ. (Ἰνέπ.) Σαμοθρ.—Α. Μαρμέλ., Θαλασσιν., 115 Κορ., Ἀτ., 542 καὶ Γαλην., 192 Κ. Foy, ἐνθ' ἄν. 14—Λεξ. Περίδ. Αἰν. Βυζ. Βλαστ. 431 Π. Οἰκονομίδ., ἐνθ' ἄν. 532: Σὰ βλίνο ἔφνε ἀφ' τὰ χέρᾱ μου Ἰνέπ. Συνών. εἰς λ. *γλίνο* ὁ. **3)** Μεταφ., ἄνθρωπος ἀνόητος, ὁ τελευταῖος, ἄνευ ἀξίας Θράκ. (Ἀδριανούπ.) Σαμοθρ.: Ἰσὺ γεῖσι πουῶτους κ' ἰγὼ γεῖμι γλίνους (ἐσὺ εἶσαι ὁ πρῶτος, ὁ ἀξίος, κ' ἐγὼ ὁ τελευταῖος, ὁ ἀνάξιος) Σαμοθρ.

γλινοστούρνι τό, Ἰθάκ.

Ἐκ τῶν οὐσ. *γλίνα* καὶ *στούρνα*.

Ἐδαφος ἀργιλλοαμμώδες: *Δὲ φτάνει* ποὺ τὰ χῶματα τοῦτα εἶναι γλινοστούρνια καὶ κοκκινόχῶματα, βαρὴ καὶ δύσκολα 'ς τὸ δούλεμα, καὶ ἀποπάνου ἔχουμε τσ' ἀρρώστεις 'ς τὰ κλήματα.

γλινότοπος ὁ, Πελοπν. (Ἀνδροῦς. Ἀνώγ. Βερεστ. Γαργαλ. Καλάβρυτ. κ.ά.) Στερελλ. (Λεπεν.) σγλινότουπους Θεσσ. (Μεγαλόβρ.) γλινότοπι τό, Πελοπν. (Γαργαλ. Βερεστ.)—Δ. Λουκοπ. Γεωργ., Ρούμελ., 115 γλινουτόπ' Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. *γλίνα* καὶ *τόπος*.

Τόπος, ἔδαφος ἀργιλλώδες ἐνθ' ἄν.: *Εἶναι* γλινότοπος τὸ χωράφι ἅμα βρέξη, γίνεται λασπότοπος Ἀνώγ. Τὰ χωράφια μας εἶναι γλινότοπια, βαρὴ χῶματα Γαργαλ.

γλινού ἡ, Μῆλ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. *γλίνα*.

Ὁ πετραῖος ἰχθύς Βλέννιος ἡ φολίς (*Blennius pholis*), τῆς οἰκογ. τῶν Βλεννιδῶν (*Blenniidae*), ὁ βλέννος τῶν ἀρχαίων. Συνών. *γαῖδοορέλα*, *γλανὸς* **3**, *γλίνος* **2**,

γλινούδα, γλινούσα, γλιστρίνος, γλιστρο-
ψαρο, γλίτσα 10, γλίτσαρος, γλίτσης 4,
γλιτσοκωβίος, λαβέρα, μελιχάννα, μυ-
ξοῦ, σαλτακούδα, σαλιάρα.

γλινούδα ἡ, Μακεδ. (Ψυχικ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. γλίνα καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -οῦδα.
Γλινού, τὸ ὅπ. βλ.

γλινούσα ἡ, ἐνιαχ. γλενούσα Νίσυρ. ἀγλενούσα Χάλκ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. γλίνα καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -οῦσα.
Γλινού, τὸ ὅπ. βλ., ἐνθ' ἄν.

γλινόχειλος ἐπίθ. ἐνιαχ. γλινόχειλος Κύπρ.

Ἐκ τῶν οὐσ. γλίνα καὶ χεῖλος.

Ὁ φέρων εἰς τὰ χεῖλη ἔλκη ἐκ τῶν ὁποίων ἐκρέει βλεν-
νώδες ὑγρὸν λευκὸν ὡς πύον. Συνών. γιалаμάς Α1,
γιалаμοχεῖλης, γλίνης, γλινεάρης.

γλινοχόρταρο τό, Χίος.

Ἐκ τῶν οὐσ. γλίνα καὶ χορτάρι.

Τὸ φυτὸν Ἐλξίνη ἢ διάχυτος (Parietaria diffusa) τῆς
οἰκογ. τῶν Κνιδιδῶν (Urticaceae).

γλινοχυλὸς ὁ, ἐνιαχ. γλινόχ'λες Σκυρ.

Ἐκ τῶν οὐσ. γλίνα καὶ χυλός.

Χυλὸς ἐξ ἀλεύρου, ὕδατος καὶ χοιρείου λίπους ἐνιαχ.:
Σὰν δὲν ἔχαμε ἄλλο φαί, τσ'γάρ'σα λίγη γλίνα τσ' ἔκαμα
γλινόχ'λε Σκυρ. Συνών. γουρουνοχυλός.

γλινόχωμα τό, Κεφαλλ. Κρήτ. Πελοπν. (Βερεστ. Γαρ-
γαλ. Κόκκιν. Λάλ. Λάμπ. Λυγερ.) — Δ. Λουκόπ., Ν. Ἔστ.
1(1927), 335 — Λεξ. Βλαστ. 297.337 γλινόχωμα Πελοπν.
(Πραστ.) γλινόχουμα Θεσσ. (Κρυόβρ.) Στερελλ. (Καρπεν.)
λινόχωμα Πελοπν. (Ἀναβρ. Δυρράχ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. γλίνα καὶ χῶμα.

1) Ἀργιλλῶδες χῶμα Θεσσ. (Κρυόβρ.) Κρήτ. Πελοπν.
(Ἀναβρ. Βερεστ. Γαργαλ. Δυρράχ. Κόκκιν. Λάλ. Λάμπ.
Λυγερ. Πραστ.) Στερελλ. (Καρπεν.) — Δ. Λουκόπ., ἐνθ' ἄν.:
Εἶναι βαρικὸ χῶμα, γλινόχωμα Λάλ. Πᾶμε νὰ φέρωμε γλι-
νόχωμα νὰ κουραστανώσωμε τὸ φοῦρνο (νὰ κουραστανώσωμε
= νὰ ἐπιστρώσωμε κλίβανον μὲ συνεκτικὸν πηλόχωμα)
Πραστ. Φέρε λιγούλι γλινόχωμα νὰ φκειάσουμε τὸ φοῦρνο
Βερεστ. Τὰ κρινιά εἶναι ὅλα σκεπασμένα μὲ πλακόπετρες καὶ
ἀλειμμένα 'ς τὶς χαραμάδες μὲ γλινόχωμα (κρινιά=κυψέλει)
Δ. Λουκόπ., ἐνθ' ἄν. Συνών. ἀλεπόχωμα, γλίνα,
κιμιλιά, μελίστρα, μιλιστα, μπουτζόχι,
πηλός, σουμελόχωμα. 2) Γῆ τεφρόχρους εἰς γλοιώ-
δη κατάστασιν, ἢ ὁποία χρησιμοποιεῖται ἀντὶ σάπωνος
Κεφαλλ. Συνών. πηλός.

γλίντος ὁ, Κύπρ. (Πεδουλ.)

Τὸ Ἑλληνιστ. οὐσ. λίνδος.

Εἶδος χόρτου ἐδωδίου καὶ ἀρωματικοῦ: Ἐθεῖ πολλοὺς
γλίντους μέσα 'ς τὰς λουφκιές. Νὰ πάης νὰ τοὺς φκάλης
(λουφκιές = λόχμες).

γλινώνω Ἡπ. (Ξηροβούν.) Θήρ. Κρήτ. Νάξ. γλινώνου
Θεσσ. (Μοσχολούρ.) Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. γλίνα.

1) Λιπαίνω Κρήτ. 2) Ρυπαίνω Ἡπ. (Ξηροβούν.) Κρήτ.
Συνών. γλινεάζω 3. 3) Ἀλείφω μὲ γλίνα, ἤτο:
μὲ ἀργιλλῶδες χῶμα Θεσσ. (Μοσχολούρ.) Στερελλ. (Αἰτωλ.):
Ἵστιρα ζ' μόναν χῶμα ποὺ γλίνουρι, οἴχναρι καὶ βουνιά καὶ
τοὺ ὀτρώνναρι τοὺ φοῦρνο (γλίνουρι = ἐγίνετο πηλός) Μο-
σχολούρ. 4) Ἀμτβ., πήγνυμι, στερεοποιούμαι, ἐπὶ λίπους
ἢ λιπαρῆς οὐσίας Θήρ. Νάξ.: Ἡ σάλτσα τοῦ φαγητοῦ ἐγλί-
νωσε Νάξ.

γλινωτὸς ἐπίθ. Δ. Λουκόπ., Γεωργ., 194.

Ἐκ τοῦ οὐσ. γλίνα.

Ὁ ἀργιλλώδης: Χώματα γλινωτά.

γλίος ὁ, Πόντ. (Ἰφ. Σούρμ.) γλίο Πόντ. (Ἰφ.) Πληθ.
γλίοι Πόντ. (Ἰφ.) γλιάνοι Πόντ. (Ἰφ.) γλιάντοι Πόντ.
(Ἰφ.)

Τὸ ἀρχ. ἐλεῖος. Πβ. τὸ Λατιν. glis.

Τὸ ζῷον Σκίουρος ὁ κοινὸς (Sciurus vulgaris) τῆς οἰκογ.
τῶν Τρωατικῶν (Gliridae) ἐνθ' ἄν.: Παροιμ. Ἄμουν γλίοι (ἐπὶ
τῶν ἐπιτυγχανόντων νὰ ἐλίσσωνται καὶ νὰ ἐκφεύγουν εὐκό-
λως ἀπὸ τὰς δυσκόλους περιστάσεις) Σούρμ.

γλιποδιὰ ἡ, Ἀντίπαξ. Παξ.

Πίθκν. ἐκ συμφύρ. τοῦ ἐπιθ. γλιστερός καὶ
τοῦ οὐσ. πολυποδιὰ (γλίστερος + πολυ-)
ποδιὰ).

1) Ἡ χερσαία σκολόπενδρα ἐνθ' ἄν. 2) Ἡ θαλασσία σκολό-
πενδρα ἐνθ' ἄν. 3) Εἶδος καλλωπιστικοῦ φυτοῦ μὲ λευκὰ
ἄνθη.

γλιστέρα ἡ, Α. Ρουμελ. (Σωζόπ.) Πελοπν. (Γαργαλ.
Βαλτ. Βερεστ. Μαργέλ. Μηλιώτ. Ποταμ. κ.ά.) ἐγλάστρα
Πόντ. (Χαλδ.) γλιτζέρα Α. Ρουμελ. (Σωζόπ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γλιστερός. Ὁ τύπ. γλιτζέρα
κατ' ἐπίδρασιν τοῦ γλίτσα.

1) Τὸ ζῷον Σκώληξ ὁ γήινος (Lumbricus terrestris)
Πελοπν. (Γαργαλ. Βαλτ. Βερεστ. Μαργέλ. Μηλιώτ. Πο-
ταμ. κ.ά.): Ἐμάζωξα καμπόσες γλιστέρες καὶ τὶς ἔδωκα
'ς τὰ κλωσσοπούλλια Γαργαλ. Ὁ Χρῆστος τοῦ Φιλώνη ἔ-
πιασ' ἓνα κοσσυφοπ'λλο σακά 'ς τὰ ρέματα καὶ τὸ ταῖζει
οὐλο γλιστέρες αὐτόθι. Τώρα τὴν Ἀνοιξή ἀποβραδυοῦ βγαί-
νουνε 'κεῖνες οἱ μαγκοῦφες οἱ γλιστέρες δῶ 'ς τὴν αὐλή
κ' εἶναι νιὰ σιχασὰ νὰ-ν-ντὶς γλέπεις Βαλτ. Συνών. βλ. εἰς
λ. γλίστρι 3. 2) Ἐπὶ ἀντικειμένου λείου, ὀλισθηροῦ
Α. Ρουμελ. (Σωζόπ.) Πόντ. (Χαλδ.): Ἄσμ.

Κ' οἱ Τοῦρκοι σὰν τοὺ ἄκουσαν, πᾶνι νὰ τοὺν κοιμά-
σουν·
κάνουν τοὺ ἄλμπουρου σταυρὸ καὶ τοὺ σκοινὶ γλιστέρα
Σωζόπ.

γλιστεράδα ἡ, Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γλιστερός καὶ τῆς παραγωγ. καταλ.
-άδα.

Ἡ ὀλισθηρότης. Συνών. γλίστράδα 1.

γλιστέρι τό, ἐνιαχ. ἐγλάστέρ' Πόντ. (Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. γλιστέρα.

Τόπος ὀλισθηρός.

Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τὸν τύπ. Γλιστέρ' Σκόπ.

